

de, der have Ansvar for denne Bedelse, selvfølgelig ikke kunne deltage.

Indtil denne Regjering har indgivet sine Forslag angaaende den endelige Ordning af Forholdene paa St. Croix, er Flertallet enig i, at den Militærstyrke, som for Liden findes paa Derne, og som efter hvad der er oplagt for Udvalget, udgjør omtrent den samme Styrke, som den, der er foreslaaet i nærværende Lovudkast, forbliver i Kolonierne, og at Staten for St. Croix' Bedkommende foresligger udreder de dermed forbundne Udgifter, forsaavidt Den ikke selv er istand til at bære dem. Der kunde forsaavidt Intet være til Hindrer for at tilraade Thinget at vedtage det foreliggende Lovforslag væsentlig uforandret for St. Croix' Bedkommende og saaledes, at Loven indskrænkes til at gjælde et Par Aar, forudsat at Regjeringen deler Flertallets Anskuelse om, at de ovenfor angivne Foranstaltninger samtidig bør træffes; men da Loven, saaledes som den er forelagt, indeholder adskillige Bestemmelser, der forudsætte dens Barighed udover et længere Tidrum, synes det ikke rigtig at lade den træde i Kraft for det foreslaaede Interregnum. Heller ikke vilde det være heldigt allerede nu at fastslaa en bestemt Ordning, forinden Regjeringskommissionen har haft Leilighed til at indgive sit Forslag, der mulig vil komme til at gaa i en anden Retning, end det foreliggende Lovudkast. Endelig vilde der være den Ulempe forbunden med strag at lade Statskassen overtage Militæruddgifterne, at det vilde blive vanskeligt senere at faae disse Udgifter refunderede, naar de økonomiske Forhold paa St. Croix vare blevne saaledes forbedrede, at Kolonialkassen kunde præstere et til de haste Udgifter store svarende forøget Bidrag til de almindelige Statsforbrødenheder, idet der da ventelig vilde vaagne Krav paa Udgifter til andre Diemed, som det vilde være vanskeligt at tilbagegive. Derimod vil det være ulige lettere at erholde Refusion, naar man nu indskrænker sig til midlertidigt at yde Kolonialkassen de til Militærets Underhold fornødne Laan. Det skønnes heller ikke rettere, end at der herved opnaas ganske det samme Resultat, som ved at lade Militærbyrden gaa over til Staten; da det ikke gjør nogen væsentlig Forskiel, om Troppestykken under det foreslaaede Interregnum lønnes direkte af Staten eller som hidtil gennem Kolonialkassen.

Sluttelig skal Flertallet bemærke, at der efter dets Mening ikke foreligger tilstrækkelig Grund til iaar at afsende et Delogsskib til Vestindien, hvorved Udgiften vilde forøges med henved 100,000 Kr., tilmed da Korvetten Dagmar har været stationeret ved Derne i over 7 Maaned, altsaa i længere Tid, end forudsat i Kommissionens Betænkning, nemlig „i hele Overgangstiden fra Ophævelsen af tvunget Arbejde og indtil den

nye Ordning har vundet fast Fodfæste“, hvilket sidste efter de foreliggende Oplysninger nu maa antages at være sket. Efter denne Overgangstids Forløb har Kommissionen ikke anset det fornødent at holde et Krigsskib i Vestindien (se Betænk. S. 27), saalænge den nuværende Militærstyrke bibeholdes. Derimod vil det efter vor Mening være ønskeligt, at et Dvælesskib i 1880—81 og saa fremdeles med Mellemrum dirigeres til Vestindien.

Flertallet stiller Endringsforslag i Henhold til ovenstaaende Bemærkninger.

II.

Et Mindretal (Bille, Stürup og Overmoes) udtaler Følgende:

Det af Regjeringen fremsatte og af Landstinget med nogle Endringer tiltraadte Lovforslag gaar ud fra den Grundtanke, at Hædbelsen af Statshøjheden og Opretholdelsen af Ro og Orden paa de dansk-vestindiske Der er et Statsanliggende, der ikke kan overdrages til de koloniale Myndigheders Raadighed, og at som Følge heraf Militærvæsenet paa Derne maa undtages fra de Anliggender, der ifølge Kolonialloven af 27de November 1863 henhøre under Gouvernøren og Kolonialraadet, og overgaa til Statens Forvaltning, hvoraf det da bliver en naturlig Konsekvens, at Militæruddgifterne overtages af Statskassen.

I denne Opfattelse kan Mindretallet ikke andet end erklære sig ganske enig. Det var vistnok et Misgreb, naar Kolonialloven i sin Tid inddrog Militærvæsenet under Kolonialraadets Kompetence, og Følgen heraf er bleven en Indskrænkning af Styrken, motiveret alene ved finansielle Hensyn, der i det afgjørende Dieblit kom til at koste Kolonien langt Mere, end der i en lang Række kunde være bespart. Militærstyrken i Kolonierne bør være afskåret efter det virkelige Behov, ikke efter de koloniale Finansiers stærkt veksende Evne. Kun ved en saadan Ordning kan der paa Derne tilveiebringes den Sikkerhed for Liv og Eiendom, som er den første Betingelse for, at nye Kapitaler og ny Arbeidsdygtighed skulle søge derhen.

Imod den Størrelse af den vestindiske Hærstyrke, som er angiven i Lovforslagets § 2, haves ingen Indvending at gjøre; den forudsættes at støtte sig til et saa alsidigt og omhyggeligt Skjøn over, hvad Forholdene nødvendig kræve, at der ikke uden Fare for at svække Diemedet kan gjøres nogen Indskrænkning i de der angivne Tal. Det maa ogsaa anses for ubetinget rigtig, at Tjenestetid er betydelig forløbet baade for Officerer, Underofficerer og Mandstab.

Ordningen af Militærvæsenet paa Derne paa en forsvarlig Maade ved dets Overtagelse af Staten er saaledes det første Skridt, som maa gjøres for at fikke ordnede Til-